

системи полягає саме у накопиченні коштів особою на своєму індивідуальному рахунку. Скористатися ними люди зможуть при досягненні пенсійного віку.

Основною перевагою впровадження другого рівня пенсійної системи є прямо пропорційний зв'язок між майбутньою пенсією вкладників та їх внесками. Таким чином, люди отримають рівно те, що вклали. До того ж впровадження загальнообов'язкового накопичувального страхування дасть змогу людям стати більш незалежними від держави та Пенсійного фонду, дасть можливість залишити свою пенсію у спадок, інвестувати відкладені на пенсію гроші для того, аби примножити свій дохід, дасть можливість отримати кошти як одразу, так і частинами згідно договору.

Водночас існує безліч ризиків запровадження накопичувальної системи страхування. Передусім це незабезпеченість страхування коштів від ризиків девальвації національної валюти і зростання інфляції та незрозумілість системи розподілу грошей [3].

Отже, державне пенсійне страхування як основна складова системи соціального захисту громадян є універсальним механізмом, за допомогою якого розв'язуються проблеми матеріального забезпечення непрацездатних членів суспільства. Однак діюча сьогодні пенсійна система під впливом економічних, демографічних і соціальних факторів поступово втрачає можливості щодо забезпечення громадян адекватним, реальним та стабільним доходом у старості. Відповідно мета реформування пенсійного страхування пов'язана не лише з потребою відновлення фінансової стабільності пенсійної системи, а й з наданням суспільству ефективних методів подолання бідності та розподілу доходів. Особа, що чесно працювала протягом всього свого життя, має гарантовано отримувати достатню гідну пенсію.

Лише комплексне, обґрунтоване та зважене реформування системи державного пенсійного страхування стане впевненим кроком на шляху побудови повноцінної системи соціально-економічних гарантій для осіб пенсійного віку.

Література:

1. Урядовий портал. Пенсійна реформа [Електронний ресурс]. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/reformi/pensijna-reforma>
2. Урядовий портал. Презентація Прем'єр-міністра України урядового проекту пенсійної реформи [Електронний ресурс]. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/news/249987472>
3. Укрінформ. Накопичувальні пенсії: що це таке і коли їх введуть [Електронний ресурс]. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2321666-nakopichivalni-pensii-so-ce-take-i-koli-ih-vvedut.html>
4. Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» на 2018 рік

Марченко С.А., Панова В.О.

«Міжнародна економіка», 2 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – асистент кафедри фінансів Білінець М.Ю.

РЕФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ МІЖНАРОДНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ІЗ ЗБЕРЕЖЕННЯ ДОВКІЛЛЯ

З кожним роком проблеми пов'язані з питанням екології стають все помітнішими, та серйознішими. Вони спричинені нераціональним використанням природних ресурсів, забруднення природного середовища, не досконалою системою контролю. За приблизними розрахунками щорічні збитки від деградації природи оцінюються в розвинених країнах в 0,4-2,0 % ВВП, в країнах Східної Європи – 3-5% ВВП, в країнах СНД – 6-15% ВВП, зокрема в Україні – 10-15 % ВВП [7].

Проблеми із забрудненням води, землі, повітря спричиняють проблеми зі здоров'ям нації (тобто наносить шкоди робочій силі) та може знизити продуктивність

землі та водойм. Тому необхідно встановлювати жорстку систему заходів щодо збереження довкілля. Економічне регулювання природоохоронної діяльності є одним із розвинутих за останні десятиліття. Основна суть економічного регулювання полягає у компенсації екологічних збитків, накладання штрафів та каральних платежів. Економічні методи управління природокористуванням мають ряд переваг: більш високу економічну ефективність порівняно з адміністративними, стимулюють технічний прогрес у сфері екологічної безпеки, є більш зручними у попередженні забруднення НПС[6].

Вперше ідея екологічного оподаткування з'явилась у працях економіста-теоретика А. К. Пігу, який запропонував впливати на поведінку винних у забрудненні довкілля шляхом податків і стимулювати природоохоронну діяльність шляхом дотацій[1].

Екологічні податки – явище непросте, і кожна країна здатна вирішувати проблему їх упровадження своєрідним чином, що є однією з причин досить значної різноманітності видів екологічних податків [3].

Основи для співпраці між Україною і Європейським Союзом у сфері охорони довкілля було закладено ще в 1994 р. відповідно до Угоди про партнерство і співробітництво між ЄС та його державами -членами і Україною. Перші кроки в напрямку адаптації у сфері охорони довкілля були зроблені в грудні 2012 року, коли Мінприроди затвердило Базовий план адаптації екологічного законодавства України до законодавства Європейського Союзу (Базовий план апроксимації) (Наказ № 659). Базовий план передбачає перелік директив ЄС у сфері охорони довкілля, до яких повинно адаптуватися українське законодавство. Провідною ідеєю процесу є інтеграція екологічної політики з політикою державного управління [4].

З огляду на сьогоднішні реалії, в Україні екологічний податок не виконує ні регулятивно-стимулюючу, ні фіскальну функцію (через мізерний рівень надходжень). За даними Звіту про виконання Зведеного бюджету України за 2017 р., надходження від екологічного податку до бюджетів усіх рівнів склали 4,7 млрд грн. Це ніщо, навіть у структурі лише податкових надходжень (яких понад 800 млрд грн). На сумну ситуацію з екологічним податком в Україні нещодавно вказала Рахункова Палата у Звіті про результати аудиту ефективності виконання повноважень органами державної влади в частині контролю за повнотою і своєчасністю надходження екологічного податку з викидів в атмосферне повітря та скидів у водні об'єкти [6].

Заохочення до збереження довкілля у вигляді інвестицій природоохоронної діяльності не є достатніми. Так за даними 2016 року бсяг капітальних інвестицій в природоохоронну діяльність України склав 7128,2 млн. грн., а поточних витрат природоохоронного призначення за той самий рік було нараховано 14129,3 млн грн[5].

У цілому, для підвищення ефективності екологічного оподаткування в Україні необхідно збільшувати частку екологічних платежів, що відповідно буде стимулювати введення екологічно чистих технологій і виробництв, розвиток екоіндустрії, дозволить більш повно отримувати рентні платежі за використання природних ресурсів кращої якості. Введення акцизних зборів на ряд товарів побутової хімії та спрямування їх на впровадження новітніх технологій очищення стічних вод дозволило б зменшити екологічні наслідки техногенної діяльності людини [2].

Проблема України у проведенні екологічного контролю полягає в тому, що суб'єкти не зацікавлені в дотриманні норм і правил встановлених законом щодо природоохоронної діяльності. Перш за все, сума штрафних санкцій не є досить великою, а здійснення контролюючими органами перевірок, покарань, заохочень не є своєчасними, або взагалі не здійснюється. Інвестиційна діяльність не розвинута. Все це сповільнює економічне, політичне та соціальне зростання, а найгірше не покращує стан

довкілля нашої країни. Значно проблема повисла і над інноваційним розробками нових очисних механізмів молодих спеціалістів, які не патентують свої винаходи в Україні.

Отже, екологічні проблеми гостро стоять сьогодні. Економічне регулювання природоохоронної діяльності є ефективним тільки тоді, коли й політична система налагоджена відповідним чином. Не можливо здійснювати економічне регулювання без відповідальності та безупередженості контролюючих органів.

Література:

1. Мацієвич Т. Особливості екологічного оподаткування: практика країн ЄС / Економічний аналіз: зб. наук. праць / Т. Мацієвич. – Тернопіль: Видавничо-поліграфічний центр «Економічна думка», 2014. – Том 15. – №2. – С. 71-78.
2. Екологічне оподаткування: збірник наукових праць за результатами науково-практичних заходів / НДІ фінансового права. – К.: Алерта, 2013. – С. 24-27.
3. Козьменко, С.М. Особливості екологічного оподаткування в зарубіжних країнах / С.М. Козьменко, Т.В. Волковець // Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка. - 2012. - №1. - С. 11-18.
4. Андрусевич Н. Екологічний бік євроінтеграції: імітація реформ чи реальні зміни? [Електронний ресурс] // Європейська правда. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2017/06/16/7067180/>.
5. Латишева. О. В. Екологічні інвестиції: сучасний стан та перспективи їх впровадження в Україні для забезпечення сталого розвитку держави. [Електронний ресурс] // Економічний вісник Донбасу № 1(51). – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/130454/10-Latysheva.pdf?sequence=1>.
6. Яцишін Є. Екологічне оподаткування: українські реалії та європейська практика [Електронний ресурс] // Юридична Газета. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <http://yur-gazeta.com/publications/practice/ekologichne-pravo-turistichne-pravo/ekologichne-opodatкування-ukrayinski-realiyi-ta-evropeyska-praktika.html>.
7. Литвин М.В. Вплив глобальної фінансової кризи на екологічний вимір сталого розвитку країн світу. Актуальні проблеми міжнародних відносин. [Електронний ресурс]. – 2014. – В.121, Ч.2. С – 203 – Режим доступу до ресурсу: [file:///C:/Users/Svetlana/Downloads/apmv_2014_121\(2\)_22.pdf](file:///C:/Users/Svetlana/Downloads/apmv_2014_121(2)_22.pdf).

Масюк А.О.

«Облік і оподаткування», 2 курс

Дніпровський державний технічний університет

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри фінансів та обліку Брежнєва-Єрмоленко О.В.

ДЕСТАБІЛІЗАЦІЯ ВАЛЮТНОГО КУРСУ ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО РЕГУЛЮВАННЯ

За останні роки в Україні проблема валютного курсу і його врегулювання стає явною для всіх, а ситуація яка склалася на внутрішньому і зовнішньому валютному ринку дає про це знати і характеризується зменшенням стійкості гривні та коливанням валютного курсу. Недосконала політика щодо питання регулювання валютного курсу урядом впливає на економічний розвиток держави та благополуччя населення.

Відповідно до статті 99 Конституції України, забезпечення стабільності грошової одиниці є основною функцією центрального банку держави - Національного банку України. Нині НБУ намагається реалізувати модель вільно плаваючого курсу [1].

Розглянувши валютний курс гривні в ретроспективі, можна окреслити чинники, які впливають на нього: низькі темпи зростання ВВП; збільшення державного боргу; від'ємний платіжний баланс; недостатній рівень золотовалютних резервів; недовіра до банківської системи України суб'єктів ринку, що спричинює девальваційні очкування; низький обсяг іноземних інвестицій; спекулятивні дії на валютному ринку; політична нестабільність.

Більшість країн із зростаючими ринками при виборі валютного курсу орієнтувалися на системи стабілізації інфляції на основі прив'язки валютного курсу до валют розвинених країн. Що стосується України, то з огляду на її євроінтеграційну стратегію треба обрати лінію у валютнокурсовій політиці у напрямку адаптації до фінансово-економічного порядку Єврозони. Шлях прив'язки гривні до євро має суттєву